

כיווצו את הכנפיים עד שנעשו לקעקוע

מאנגלית: אסף ברטוב

משוררת ומתרגמת אמריקנית, ילידה ג'ורג'יה, 1968. למדה לימודים קלאסיים בג'ורג'יה ובאוקספורד. מתגוררת באתונה מאז 1999, שם היא מנהלת את תכנית השירה במוסד Athens Center. זכתה במלגות גוגנהיים ומקארתור ובפרסים ספרותיים שונים. הוציאה שלושה ספרי שירה: *Archaic Smile* (1996), *Hapax* (2006), ו-*Olives* (2012). ב-2007 פרסמה תרגום שירי מלטינית לאנגלית של "על טבע הדברים" מאת הפילוסוף הרומי לוקרטיוס.

דפנה

בעל אוב, פִּיטוֹן, זֶמֶר –
אֶחָדֵל לְרוֹץ. עֵמֵד, רוֹדְפִי,
וּתְשׁוּבְתִי אִמֵּר:

עֵשָׂה אֲשֶׁר תּוֹאִיל.
כָּל דָּם שֶׁלְחַנְךָ הִסְעִיר
אֲמִיר לְכִלְרוֹפִיל.

אֲצְמִיחַ שְׂרֵשׁ, אֶתְפַּתֵּל
בְּבִהוֹנוֹת אֶל מִי תְהוּם.
כֹּחִי בָּלֵב סִלְעִים גָּדֵל.

לֹא עוֹד אֲכַל, עֲכָשׁוּ חַיִּי
יִזְנֶנּוּ רַק מְבָרֵק עֵינֶיךָ
הָאוֹר – בְּשֶׁר הוּא לְתֹאֵי.

וְאִם תֵּאָחַז זְרוּעֵי, הֶבֶן:
עֲצָה נִקְרָשֶׁת בְּעוֹרֵי
שְׁבָבִים עֲכָשׁוּ מִקְנִים לִי חֵן.

הֲאֵתְמַסֵּר? הֵן לֹא אֶפְסִיד.
בְּלֵהֵט מִבֶּטֶךְ אֲמַשִּׁיךְ לְרַעַד,
בְּעֵנָג, אִם אַךְ "הֵן" אֲגִיד.

כיצד הוטמעו השדים והפכו לאזרחים יצרניים

וְהַשְּׂדִים הָיוּ יָפִים יוֹתֵר מִמְּלֹאכִים.
בְּלֵי הַסּוּסִים בְּדָבָר נְתוּחַ פְּלִסְטִי.
הִחְלוּ מִתְלַבְּשִׁים רַק בְּשָׁחַר: כִּף אֵין רוּאִים אֶת הַלְּכָלוֹךְ,
בְּעִיר, כְּמוֹ תַמְיִמוֹת, אֲשֶׁר בְּכָל מִקְרָה
אֲסוּר לְלַבֵּשׁ בֵּין חַג הָעֲבוּדָה לְחַג הַפְּסַחָא*.
עֵיפֹו מִלְקָנָא בְּמִלְאכִים עַל זֶהָב הַמְחֻלְפוֹת,
אִז חֲמֻצָנוּ. עוֹרֵם כָּל כִּף חוֹר
הַבְּלוֹנָד נִרְאָה טְבָעִי, אֲבָל יוֹתֵר.
כִּוְצוֹ אֶת הַכְּנָפִים עַד שֶׁנַּעֲשׂוּ לְקַעְקוּעַ אֶפְנֵתִי
כְּדֵי שְׁחַלִּיפֵת קִשְׁמִיר תִּגְלַשׁ מִן הַכֶּתֶפִים.
עִם קְלִינָאִי תִקְשָׁרֶת שְׁדָרְגוֹ אֶת הַשְּׂרִיקוֹת לְשִׁפְתוֹתֵים.

וְהַשְּׂדִים הִמְירוּ דָת. הֶפְכוּ אֶפִיֶסְקוֹפְלִים**,
זָרְקוּ שְׂמוֹת מִפְּמִלְיָה שֶׁל מַעְלָה.
הִרְשַׁע נַעֲשָׂה טְרַחָה רַבָּה מְדִי:
וְהַשְּׂדִים הִחְלוּ מִתְחַמְּקִים מֵעֲבוּדָה שְׁחָרָה
אֲשֶׁר כְּמוֹ מַעֲשִׂים טוֹבִים, כְּרוּכָה בְּהַתְחַכְּכוֹת עִם עֲנִיִים,
וּמְזִיקָה לְמִנְיָקוֹר שֶׁל צִפְרָנִי פְּרִיחַת־וֹרְדִים.

* המחברת מתייחסת לנוהג אמריקני שמרני שלפיו אין ללבוש לבן בין חג העבודה (תחילת ספטמבר) לבין חג הפסחא (בין אמצע מרץ לסוף אפריל).

** הכנסייה האפיסקופלית היא זרם בנצרות האנגליקנית. בארצות הברית (ובשיר זה), האפיסקופליות מקושרת למעמד כלכלי-חברתי גבוה, ולאצולת ממון ותיקה המתייחסת בחלקה על המתיישבים האנגלים של המאה ה-17.

עדיף מנגד לעמוד ולחזות ברשע מתרחש,
ואם הרעש או הניחוחות גוברים, להתרחק.

הם נעשו כל כך יפים, שגם המלאכים
(אשר אף פעם לא הביטו במראה להסתרק,
מרב חשש גנדור, ולא קנו בגדים
כי הקודמים לא התבלו, רק נתרפטו)
הניחו לשדים המקסימים לקמל, סגרו
כל התיקים של המפנקים. כל כך טובים היו.

ניחומים לתמר

(לאחר ששברה כד עתיק)

ארכאולוגית אני לא, תמר,
ולדידי הכל עפר ואפר כך או כך.
אבל לשרד במזג הזמנים, בסבך
של רעשים ושטפונות ושלל קרבות עבר

להשבר בינות ידיך... סתם?
אולי היתה זו הכבידה, אולי גורל נגזר,
אבל ודאי דורות ועדנים הוא נאזר
בסבלנות במגרותיו ובמחוזות אי-שם,

עד שלצליל אצבעותיה בקרבו עבר
רגוש מחם דמה, והוא שכח לרגע קט
שהוא אינו נצן של ורד, אלא כד,
וכשנסה להפתח למענה, נשבר.